

A BÉCSI KÉZ

1894. május 10.

»Fülemben mintha lánccsörögne!
Nem érzem magam szabadon!
Valaki mintha fojtogatna!
Kígyó sziszeg a nyakamon?
Lélegzetem már majd eláll,
Oly szaggatott, olyan nehéz!«
»Szegény hazám, hát nem tudod, ki az?
A bécsi kéz! A bécsi kéz!«

Vérpadra lökte hajdan Frangepánt
Hős Zrínyi Pétert Németujhelyen,
Karóba húzott és kerékbe tört
Sok, sok magyart Eperjesen.
Szemem szörnyű idők felhőin
Gőzölgő vérpatakba vész . . .
Ott fenyeget, mint véres árnyék;
A bécsi kéz! A bécsi kéz!

Kinek ne fájna szép Rodostó
A mormogó bús tenger partja mellett?
Az a szent sír egy napot rejt magában:
A föld alatt is égő honszerelmet.
Rákóczi kardja onnan is kivillan,
Szabadságért harcolni kész . . .
Sziklát gördít reá, hogy ki ne törjön,
A bécsi kéz! A bécsi kéz!

Arad, Arad! Vihar zúg lelkemen át,
Tragédiád ha olvasom.
Mint a Vezuv, tüzet hány a szívem,
Önkénytelen' megmozdul a karom.
Szeretném a bitófát fölragadni,
Mely bosszúért szemembe néz!
Kí tette ezt, irgalmas Isten?
A bécsi kéz! A bécsi kéz!

Csitt, csendesen, te háborgó szív!
Fátyolt vetett a múltra a magyar.
De hát a nemzetellenes reakció,
Az udvar népe mit akar?
Szent lobogónkat meggyalázza mind!
Alkotmányunkat eltörölni kész,
Ki küldte a nyakunkra őket?
A bécsi kéz! A bécsi kéz!

Háromszáz év tenger-keserve
Kiált az égre ellene. . . .
Addig kiáltjuk, míg meghallja majd
A magyarok nagy Istene!
Meghallja, mert ott látja mindenütt,
Mint ördögöt, bármerre néz . . .
Lesújt reád kardok villámival
Te ármányos, te átkos bécsi kéz!

In: *Magyar Hirlap*, 1894. május 10. [vagy május 10. után]